

MAK V RŽI

Ludvik Mrzel

Lepa mlada žena gre na sprehod iz mesta pa se ustavi sred polja in ploskne z rokami:

Glej, kako čudežen mak!

Roka sejalca spomladi šla je čez njivo, metala je seme, rž.

Tihi zamahi — bojazen jim jemlje besedo — tisoč tihih molitev, želja:

Bodi rahla, gruda, semenu, daj moče, da vzklije, nebo, daj sonca, da dozori.

Daj, da bo vso zimo za mojo družino na mizi črni kruh.

Šla je roka sejalca čez njivo — sejala je rž.

Zdaj škrlatni mak lepim ženam iz mesta jemlje oči.

Nihče ga ni — sam se je zasejal in na veke bo ostal, kakršen je: potepuh.

Ne, on ni med tem sivim resjem doma, ni v tej pusti prsti pogнал korenin.

Z vetrom bi šel svatovat in kaj mu mar, če se mu za eno samo veselo urico kak list s škrlatne krone ospe.

Tiho, rahlo rase rž, tanka stebila, težko klasje.

Razgleduje se po nebu, oblaka išče, ko je suša, sonca prosi, ko zori.

Jaz ne smem umreti, pravi, jaz sem siromaku kruh.